

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžso/13/2015
Identifikačné číslo spisu:	6014200863
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6014200863.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci žalobkyne: Sociálna poisťovňa, ústredie, IČO: 30 807 484, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, proti žalovanému: JUDr. Dušan Paulík, so sídlom kancelárie správcu Kukučínova č. 18, 974 01 Banská Bystrica, ako správcu konkurznej podstaty úpadcu R. R., nar. XY, G., o určenie popretej pohľadávky v konkurznom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. septembra 2014 č.k. 23S/127/2014 - 32, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. septembra 2014 č.k. 23S/127/2014 - 32 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Spor vo veci samej

1. Návrhom zo 04.07.2014 podaným na Krajský súd v Banskej Bystrici postupom podľa § 32 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v platnom znení (ďalej len na účely rozsudku „zák. č. 7/2005 Z.z.“) sa žalobkyňa domáhala určenia, že v konkurznom konaní sp.zn. 2K/75/2013 na majetok úpadcu pán R. R., F. (ďalej len na účely rozsudku „úpadca“) pohľadávky žalobkyne prihlásené v celkovej výške 857,25 € popreté žalovaným (ďalej len na účely rozsudku „popreté pohľadávky“) sa považujú za zistené čo do vymáhateľnosti a výšky v celom rozsahu.

2. Žalobkyňa argumentovala, že popreté pohľadávky nie je možné v zmysle § 32 zák. č. 7/2005 Z.z. poprieť, nakoľko v zmysle ustanovenia § 32 ods. 19 citovaného zákona „pohľadávka určená právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu verejnej moci sa v určenom rozsahu považuje za zistenú“.

V súvislosti s uvedeným zdôraznila, že žalobkyňa ako orgán verejnej moci je zo zákona oprávnená autoritatívne rozhodovať (v danom prípade rozhodovala podľa § 144 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení /ďalej len na účely rozsudku „zák. č. 461/2003 Z.z.“/).

3. Dôvodom popretia vymáhateľnosť prihlásených pohľadávok správcom bola skutočnosť, že v období medzi začatím konkurzného konania a vyhlásením konkurzu skončilo plynutie 6-ročnej premľacej lehoty, s čím žalobkyňa nesúhlasila.

Namietala, nakoľko rozhodnutia, ktoré sú právnym titulom popretých pohľadávok, nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť postupne dňa 27.12.2007, 23.01.2008 a 21.02.2008, že konkurzné konanie začalo 19.11.2013 a konkurz bol vyhlásený dňa 15.03.2014, a v zmysle § 14 ods. 5 písm. b), § 48 a § 47 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. podľa žalobkyne po začatí konkurzného konania lehoty v súdnych a iných konaniach, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, počas prerušenia týchto konaní neplynú.

4. Tiež poukázala na to, že začatím konkurzného konania si žalobkyňa mohla pohľadávky voči dlžníkovi uplatniť v rámci kolektívneho uspokojovania veriteľov v konkurznom konaní.

Podľa žalobkyne, ak začatím konkurzného konania by sa začaté exekučné konania a konania o výkon rozhodnutia prerušili a lehoty v týchto konaniach by neplynuli, potom za použitia analógie neplynula ani premľacia doba na vymáhanie predpísaného poistného podľa rozhodnutí, t.j. lehota by mala byť zachovaná bez ohľadu na to, či boli predtým pohľadávky uplatnené v exekučných konaniach alebo nie.

5. Žalovaný v stanovisku poukázal na to, že žalobkyňa svoju prihlášku nezabezpečených pohľadávok doručila správcom dňa 03.04.2014, t.j. až po uplynutí 6-ročnej premľacej lehoty na vymáhanie pohľadávok bez toho, aby na základe svojich právoplatných a vykonateľných rozhodnutí podala exekútorovi návrh na začatie exekúcie.

Nesúhlasil s hore uvedenou argumentáciou žalobkyne, že si od 19.11.2013 nemohla uplatniť pohľadávky v exekúcii a že začaté exekučné konania a konania o výkon rozhodnutia sa prerušili a lehoty v týchto konaniach neplynuli, t.j. že ani neplynula premľacia doba pre popreté pohľadávky. Žalobkyni, vzhľadom na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (t.j. práva patria bdelym) nemožno priznať úspech.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

6. Krajský súd v Banskej Bystrici ako prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a ako takej jej vyhovel.

7. Na základe dostupných dôkazných prostriedkov krajský súd s poukazom na dotknuté ustanovenia zák. č. 7/2005 Z.z. a zák. č. 461/2003 Z.z. zdôraznil, že pohľadávky žalobkyne boli popreté správcom konkurznej podstaty z dôvodu premľania práva vymáhať poistné v zmysle § 147 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z.

Z rozhodnutí prvostupňového orgánu žalobkyne pre krajský súd vyplýva, že právo vymáhať poistné u prihlásenej pohľadávky sa malo premľčať márnym uplynutím premľacej doby 27.12.2013 (č. 9/20), 23.01.2014 (č. 9/21) a dňa 21.02.2014 (č. 9/33).

8. S prihliadnutím na účinky popretia predmetných pohľadávok správcom a na nejasnosť právnej úpravy týkajúcej sa účinkov plynutia času počas na právny osud prihlásených pohľadávok v rámci vyhláseného konkurzu, krajský súd dospel k záveru, že popretie predmetných pohľadávok správcom konkurznej podstaty nebolo vykonané po práve, zastávajúc názor, že v danom prípade, vzhľadom na okolnosti veci, nedošlo k premľaniu práva vymáhať tieto pohľadávky priznané predmetnými právoplatnými rozhodnutiami žalobkyne. Krajský súd zastáva názor, že tieto pohľadávky sú vymáhateľné a nemôžu byť

vylúčené z pomerného uspokojovania.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

9. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 06.11.2014 (č.l. 38) proti rozsudku krajského (prvostupňového) súdu žalovaný napriek požiadavke zákonodarcu zakotvenej v ustanovení § 205 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. výslovne neuviedol žiadny zo zákonom uznaných dôvodov odvolania. Preto odvolací súd musel v zmysle § 41 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. vyhodnotiť podané odvolanie podľa jeho obsahu (najmä s prihliadnutím na jednotlivé odvolacie námietky) nasledovne.

10. Následne odvolací súd rekapituluje odvolacie námietky žalovaného v stručnom prehľade:

- žalobca nesúhlasí s názorom krajského súdu v tom, že je potrebné údajnú medzeru v konkurznej právnej úprave preklenúť takým výkladom, ktorý by neporušil právo veriteľa, spočívajúce v možnosti vymáhať poistné priznané právoplatným rozhodnutím,
- výklad právnych predpisov podaný krajským súdom je výkladom nad rámec slovenského právneho poriadku,
- nie je možné použiť analogickú aplikáciu ustanovení § 47 ods. 1, § 14 ods. 5 písm. b) a ani § 48 zák. č. 7/2005 Z.z. s poukazom na § 28 ods. 6 cit. zákona,
- takýmto výkladom krajský súd uprednostnil jedného konkurzného veriteľa pred ostatnými konkurznými veriteľmi, nakoľko žalobkyňa mala možnosť takmer šesť rokov podať súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie.

11. Záverom žalovaný navrhol, aby bol rozsudok krajského súdu zmenený tak, že konajúci súd žalobu žalobcu zamietne.

B)

12. Z vyjadrenia žalobkyne (č.l. 42) zo dňa 28.11.2014 vyplýva, že podporuje závery krajského súdu o nutnosti preklenúť medzeru v právnej úprave konkurzu nepriznaním účinkov premlčania na prihlásenú pohľadávku.

Dalej žalobkyňa citovala relevantný text rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 1/2004 v znení, že medzera v právnej úprave nemôže mať za následok porušenie základného práva garantovaného v Ústave Slovenskej republiky. V takomto prípade je potrebné použiť taký výklad, ktorý by základné právo nielenže neporušoval, ale naopak garantoval. Výklad právneho predpisu nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva.

13. Tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa mala predvídať, že voči úpadcovi bude vedené konkurzné konanie a včas preto mala podať návrh na vykonanie exekúcie, označila žalobkyňa za diskriminačné voči svojej osobe.

14. Záverom žalobkyňa požiadala, aby odvolací súd odvolanie žalovaného v celom rozsahu zamietol.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom

uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

16. Na prvom mieste sa musí konať senát Najvyššieho súdu vyjadriť k rozhodovacej kompetencii senátu správneho kolégia konať v uvedenej veci. Čo sa týka niektorých pochybností o oprávnení preverovať zákonnosť rozhodnutia správcu konkurznej podstaty v medziach správneho súdnictva a subsidiárny postup podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, konajúci senát Najvyššieho súdu odkazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru (rozsudok sp.zn. 1Sžso/37/2014 zo dňa 27.10.2015) ako aj na ustanovenie § 32 ods. 13 zák. č. 7/2005 Z.z. a tiež na ustanovenie § 244 ods. 6 O.s.p., prostredníctvom ktorých zákonodarca umožnil osobitným zákonom rozšíriť pôsobnosť správneho súdnictva na iné druhy súdnych konaní, a to aj zabezpečovať osobitné nachádzacie súdne konania (napríklad § 17 zákona č. 85/2005 Z.z. o politických stranách a politických hnutiach), kam osobitné rozhodovanie o určení vymáhateľnosti popretej pohľadávky nepochybne patrí.

Podľa § 244 ods. 6 O.s.p. primerane podľa ustanovení tejto časti konajú a rozhodujú sudy aj vtedy, ak to ustanoví osobitný predpis alebo ak preskúmanie rozhodnutí orgánov verejnej správy vyplýva z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Podľa § 32 ods. 13 zák. č. 7/2005 Z.z. v citovanom znení platí, že ak bola popretá pohľadávka veriteľa, o ktorej rozhodovať patrí do právomoci iného orgánu ako súdu, je súd, ktorý by bol príslušný na preskúmanie zákonnosti takéhoto rozhodnutia, príslušný aj na konanie o určení tejto pohľadávky; to platí aj vtedy, ak iný orgán ako súd takéto rozhodnutie nevydal.

17. Predmetom súdneho prieskumu nie je formálne rozhodnutie orgánu verejnej správy, ale osobitný úkon subjektu - správcu konkurznej podstaty, na ktorého zákonodarca delegoval osobitnú právomoc vo forme poprieť pohľadávku čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, poradia, zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva s tým dôsledkom, že pokiaľ veriteľ popretej pohľadávky sa v stanovenej lehote nedomáha určenia popretej pohľadávky na oprávnenom súde, tak sa na takúto pohľadávku v konkurze neprihliada.

Osobitným prípadom je situácia, kedy orgán verejnej správy v dôsledku vyhlásenia konkurzu stráca oprávnenie disponovať s vydaným formálnym rozhodnutím (v prejednávanej veci ide o 3 prvostupňové rozhodnutia vo veci predpísania dlžného poistenia), ktorá plynutím času zoslabuje nielen svoju vykonateľnosť ale aj vymožitelnosť, a vtedy sa právomoc na určenie popretej pohľadávky presúva na správne súdnictvo.

18. Ďalej Najvyšší súd konštatuje, že po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutia o popretí dotknutých pohľadávok (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených účastníkmi konania. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou žalobkyňa spochybňuje závery žalovaného o možnosti popretia dotknutých pohľadávok, je právna otázka, či prihlásené pohľadávky spadajú pod účinky právneho inštitútu premlčania, a ak áno, potom v akom rozsahu.

19. Po preverení okruhu účastníkov a podmienok konania v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. dopĺňajúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219

ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke.

20. Najvyššiemu súdu sa z odvolacej argumentácie javí, že žalovaný za svoj odvolací dôvod označil to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo svojich odvolacích námietkach potom argumentoval (viď bod č. 10) výkladovým prekročením rámca, ktorý je vymedzený objektívnym právom, t.j. slovenským právnym poriadkom. Navyše s podporou ustanovenia § 28 ods. 6 zák. č. 7/2005 Z.z. vyjadril nespokojnosť so záverom krajského súdu o nutnosti výkladom prekonať medzeru v právnej úprave.

Naopak žalobkyňa v prvostupňovom súdnom konaní poukazovala na skutočnosť, že nakoľko v období od začatia konkurzného konania (18.11.2013 - viď § 14 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z.z.) do jeho ukončenia vyhlásením konkurzu (14.03.2014 - viď § 23 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z.) malo dôjsť podľa žalovaného (viď ním uplatnené popretie pohľadávok z titulu ich premlčania) k premlčaniu márnym uplynutím premlčacej doby ku dňu 27.12.2013 (č. 9/20), 23.01.2014 (č. 9/21) a dňa 21.02.2014 (č. 9/33).

Podľa § 28 ods. 6 zák. č. 7/2005 Z.z. v citovanom znení doručenie prihlášky správcovi má pre plynutie premlčacej lehoty a zánik práva rovnaké právne účinky ako uplatnenie práva na súde.

21. Z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že sa jeho účinky nevzťahujú na konkurzné konanie ale na obdobie po vyhlásení konkurzu. Z ustanovenia § 14 zák. č. 7/2005 Z.z. nepochybne vyplýva záver, že veritelia pohľadávok proti dlžníkovi sú v konkurznom konaní pozbavení nakladať s niektorými svojimi právami vo vzťahu k pohľadávkam a ich správa sa iba zúži na sledovanie priebehu konkurzného konania.

Podľa § 14 ods. 5 zák. č. 7/2005 Z.z. v citovanom znení začatie konkurzného konania má tieto účinky:

- a) dlžník je povinný obmedziť výkon činnosti len na bežné právne úkony; ak dlžník poruší túto povinnosť, platnosť právneho úkonu tým nie je dotknutá, právnomu úkonu však možno v konkurze odporovať,
- b) na majetok patriaci dlžníkovi nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa prerušujú,
- c) na majetok patriaci dlžníkovi nemožno pre záväzok dlžníka zabezpečený zabezpečovacím právom začať ani pokračovať vo výkone zabezpečovacieho práva; tento účinok sa nevzťahuje na výkon zabezpečovacieho práva vzťahujúceho sa na peňažné prostriedky, pohľadávky z účtu v banke 5) alebo v pobočke zahraničnej banky, 6) štátne dlhopisy, prevoditeľné cenné papiere 7) alebo na pokračovanie vo výkone zabezpečovacieho práva dobrovoľnou dražbou podľa osobitného predpisu, 8)
- d) konanie o zrušení spoločnosti bez likvidácie sa prerušuje.

že pohľadávkami proti podstate sú len tie pohľadávky za peňažné náhrady z garančného fondu, ktoré predstavujú dávky poskytnuté zamestnancom za ich pracovnoprávne nároky.

22. Avšak, aby veritelia neboli v tomto štádiu svojou pasívnou úlohou diskriminovaní, ako v inej súvislosti namietala žalobkyňa, tak zákonodarca nemal v skupine rovnakých osôb podieľajúcich sa na riešení platobnej neschopnosti alebo predĺžení dlžníka pripustiť, aby iná osoba z tohto zoskupenia mala viac práv, ako zvyšné osoby.

V prejednávanej veci ide o vyváženie práva štátom poverenej osoby poprieť pohľadávky po uplynutí objektívne dlhého času (v prejednávanej veci konkurzné konanie sa vymedzilo od podania návrhu na vyhlásenie konkurzu dňa 28.10.2013 až po jeho vyhlásenie, t.j. na takmer 6 mesiacov).

23. Nakoľko zo samotného textu zák. č. 7/2005 Z.z. pre Najvyšší súd jednoznačne vyplýva, že zákonodarca toto vyváženie vykonal až v ustanovení, ktoré citoval žalobca vo svojom odvolaní, potom Najvyšší súd súhlasí s právnym názorom krajského súdu (str. 8 rozsudku krajského súdu), že v texte právneho predpisu sa nachádza medzera v zákone, ktorá nemôže mať za následok porušenie základného práva garantovaného v Ústave Slovenskej republiky; v prejednávanej veci o vlastnícke právo k

pohľadávke v zmysle čl. 20 ústavy.

Za týchto okolností, t.j. že zákonodarca nedáva jednoznačnú odpoveď na niektoré správania vykonaných v medziach regulovaných spoločenských vzťahov, ako už Najvyšší súd zdôraznil, nastala medzera v zákone („vacuum iuris“) ako neplánovaná nedokonalosť v účinnom právnom poriadku, a preto je iba úlohou orgánov súdnej moci (najmä čl. 1 ods. 1 veta prvá v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy) túto medzeru výkladovým postupom zaplniť.

24. Na uvedenom základe sa Najvyšší súd stotožňuje s právnymi názormi, ktoré krajský súd takto sformuloval:

„Zákomom stanovená 6-ročná lehota, v ktorej má žalobca možnosť vymáhať poistné, podľa názoru súdu nemôže byť žalobcovi skrátená, a to ani účinkami vyhlásenia konkurzu. V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu SR I 31.US1/2004 medzera v právnej úprave nemôže mať za následok porušenie základného práva garantovaného v Ústave SR. V takomto prípade je potrebné použiť taký výklad, ktorý by základné právo nielenže neporušoval, ale naopak garantoval. Výklad právneho predpisu nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva.

Zákon o konkurze a reštrukturalizácii neupravuje spočívanie lehôt v prípade začatia konkurzného konania do vyhlásenia konkurzu napriek tomu, že v tomto období veriteľ žiadnym spôsobom nemôže ovplyvniť osud svojej pohľadávky a môže dôjsť v dôsledku objektívnej skutočnosti plynutia času k jej premlčaniu. Súd má za to, že túto medzeru v právnej úprave je potrebné preklenúť takým výkladom, ktorý by neporušil právo veriteľa, spočívajúce v možnosti vymáhať poistné priznané právoplatným rozhodnutím. Aby tomu tak bolo, súd má za to, že analogicky treba pripustiť spočívanie (neplynutie) premlčacej lehoty v predmetnom spornom období, ktorej plynutie sa nanovo obnoví vyhlásením konkurzu, kedy už veriteľ môže uplatniť pohľadávku. Na mieste je analogická aplikácia ustanovenia § 47 ods. 1 ZoKR, v zmysle ktorého vyhlásením konkurzu neplynú lehoty v konaniach prerušených, ako aj analógia ustanovenia § 14 ods. 5 písm. b/ ZoKR a § 48 ZoKR, v zmysle ktorých sa vykonávacie konania prerušujú, resp. po vyhlásení konkurzu zastavujú.

Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného, pokiaľ poukázal na právnu zásadu, že práva patria bdelým, a že žalobca mal možnosť takmer 6 rokov podať návrh na exekúciu. Podľa názoru súdu žalobcovi nemožno vytknúť, ak takýto návrh nepodal skôr počas plynutia lehoty na vymáhanie (mohol tak urobiť aj v posledný deň lehoty) a nemohol predvídať začatie konkurzného konania v prípade jeho dlžníka. Poukazovanie na predmetnú zásadu by bolo namieste v prípade, pokiaľ by žalobca vlastným konaním zmeškal určitú lehotu, resp. opomenul by niečo v lehote vykonať, avšak nie v prípade, ak má zákonom stanovenú lehotu na uplatnenie svojho práva, v danom prípade práva vymáhať predpísané poistné, avšak z objektívnych dôvodov, v dôsledku vyhlásenia konkurzu, čo nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť, toto právo stráca.“

25. Vzhľadom na hore uvedené v súlade s právnymi názormi krajského súdu má Najvyšší súd za preukázané, že pohľadávka vedená pod por.č. 9/20 bola uplatnená včas. Zákomom stanovená 6-ročná lehota plynula v období od 27.12.2007 do 27.12.2013. Z tejto lehoty je potrebné odpočítať obdobie spočívania lehoty, v ktorom žalobkyňa nemohla žiadnym spôsobom realizovať svoje právo na vymáhanie pohľadávky, t.j. v danom prípade obdobie od 19.11.2013 do 27.12.2013, kedy malo dôjsť k premlčaniu, teda 37 dní. Žalobkyni sa obnovila možnosť uplatniť pohľadávku až vyhlásením konkurzu dňa 15.03.2014, teda týmto dňom začala plynúť opätovne premlčacia lehota, t.j. zostávajúcich 37 dní do 20.04.2014.

Tým, že žalobkyňa uplatnila pohľadávku doručením prihlášky u správcu dňa 03.04.2014, pohľadávka ešte nebola premlčaná a došlo k pretrhnutiu plynutia 6-ročnej premlčacej lehoty, t.j. v zmysle § 28 ods. 6 zák. č. 7/2005 Z.z. došlo k rovnakým právnym účinkom ako pri uplatnení práva na súde (prestala plynúť premlčacia lehota vo vzťahu k prihlásenej pohľadávke).

26. Obdobné závery plynú jednoznačne z rozsudku krajského súdu pre zvyšné dve pohľadávky vedené pod por.č. 9/21 a por.č. 9/33, a preto Najvyšší súd, aby zbytočne tieto závery neopakoval, tak na toto

odôvodnenie iba odkazuje.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd odvolaniu nemohol vyhovieť.

V.

27. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. 1Sžso/37/2014, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sú sudcovia pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa § 135 ods. 1 O.s.p. je súd viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; 14) súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní.

28. Odvolací súd vzhľadom na odvolacie námietky uplatnené žalovanou uvádza, že napadnutý rozsudok krajského súdu nevykazuje žiadne závažné nedostatky vo formálnych či obsahových náležitostiach, tak ako sú napríklad spomenuté v ustanovení § 157 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. Uvedený rozsudok krajského súdu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je logicky vyhodnotený a riadne právne posúdený.

Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi názormi vyslovenými v predchádzajúcom súdnom konaní o tom, že popreté pohľadávky sú určené tak, ako to vyslovil krajský súd vo svojom výroku.

29. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobkyne, ako aj žalovanej, Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. a s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

30. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalovanému právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo. Nakoľko úspešná žalobkyňa si svoje právo na náhradu trov odvolacieho konania v zákonnej 3 -dňovej lehote neuplatnila a zo spisu nebolo preukázané, že by jej trovy vznikli, Najvyšší súd otázku náhrady trov súdneho konania uzavrel výrokom o nepriznaní trov konania odvolacieho konania obidvom účastníkom.

31. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (nachádzacie súdne konanie pri preverovaní popretia pohľadávky je spojené s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).